

Prejudiciniai klausimai

- 1) Ar Reglamento Nr. 1891/04 ⁽¹⁾ 9 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad kompetentingoms muitinės institucijoms arba kompetentingoms muitinės įstaigoms draudžiama pateikti (pavesti pateikti) pranešimą pagal Reglamento Nr. 1383/03 ⁽²⁾ 9 straipsnio 2 dalį arba atlikti (pavesti atlikti) patikrinimą pagal Reglamento Nr. 1383/03 9 straipsnio 3 dalies 2 pastraipą, kol iki 2004 m. liepos 1 d. pateiktas prašymas taikyti muitinės priežiūros priemonės nebus papildytas Reglamento Nr. 1383/03 6 straipsnyje nurodyta deklaracija? Kitaip tariant, ar tokia deklaracija yra formalus reikalavimas tam, kad ir toliau galiotų prašymas taikyti muitinės priežiūros priemonės?
- 2) Ar Reglamento Nr. 1383/03 4 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad muitinės tarnyba Antverpene turėjo galimybę pateikti šešis prekių pavyzdžius prekių ženklų savininkei, kad būtų galima nustatyti, ar tai nėra suklastotos prekės, turint omenyje tai, kad toks pavyzdžių pateikimas negali būti prilyginamas išsamiam patikrinimui Reglamento Nr. 1383/03 9 straipsnio 3 dalies 2 pastraipos prasme, kuri atliekant galima tiksliai nustatyti prekių šaltinį ir kilmę, arba išsamiai techninei paimto pavyzdžio analizei pagal Reglamento Nr. 1383/03 9 straipsnio 3 dalies paskutinį sakinį? Jeigu į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar toks pateikimas turėjo įvykti per reglamento 4 straipsnio 1 dalyje nurodytą trijų darbo dienų terminą?
- 3) Ar Reglamentas Nr. 1383/03 prieštarauja tam, kad Belgijos muitinės tarnautojai perduotų informaciją, gautą įgyvendinant reglamentą, ne reglamente numatytais kanalais — turima omenyje, be kita ko, reglamento 9 straipsnio 2 dalis ir 9 straipsnio 3 dalies 1 pastraipa — pavyzdžiui, Belgijos teismams nurodžius apklausti liudytojus arba pateikti dokumentus?
- 4) Ar Reglamentas Nr. 1383/03 prieštarauja tam, kad informacija, gauta taikant 4 straipsnio 2 dalį (žr. 2 klausimą) ir 9 straipsnio 2 ir 3 dalis — kuri skiriasi nuo 9 straipsnio 3 dalies 1 pastraipoje nurodytos informacijos — arba gauta Belgijos teismui nurodžius atlikti liudytojų apklausą arba pateikti dokumentus (žr. 3 klausimą), būtų naudojama procese, kuriame siekiama ne nustatyti prekių klastojimą, o, pavyzdžiui, kovoti su paraleliniu importu?

⁽¹⁾ 2004 m. spalio 21 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1891/2004, nustatantis Tarybos reglamento (EB) Nr. 1383/2003 dėl muitinės priežiūros priemonių, taikomų prekėms, kurios, kaip įtariama, pagamintos pažeidžiant tam tikras intelektines nuosavybės teises, ir priemonių, kurių turi būti imamasi prekių atžvilgiu nustatius, kad jos pagamintos pažeidžiant tokias teises, įgyvendinimo nuostatas (OL L 328, p. 16).

⁽²⁾ OL L 196, 2003 8 2, p. 7.

2007 m. kovo 6 d. Raiffeisen Zentralbank Österreich AG pateiktas apeliacinis skundas dėl 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo (antroji kolegija) sprendimo sujungtose bylose T-259/02 — T-264/02 ir T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją, susijęs su byla T-259/02

(Byla C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG, atstovaujama advokatų S. Völcker ir G. Terhorst

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

- Panaikinti 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą sujungtose bylose T-259/02 — T-264/02 ir T-271/02 ⁽¹⁾ ta dalimi, kuria juo atmetamas RZB ieškiny;
- pripažinti 2002 m. birželio 11 d. Komisijos sprendimo (C(2002) 2091 galutinis) 3 straipsnį niekiniu ta dalimi, kuria jis susijęs su RZB;
- nepatenkinus pirmiau nurodytų reikalavimų, savo nuožiūra sumažinti ginčijamo sprendimo 3 straipsnyje RZB skirtos baudos dydį;
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Pripažindamas, kad Komisija, remdamasi aplinkybe, jog bankų susitikimai prie apvalaus stalo vyko tik vienos valstybės narės teritorijoje, gali daryti išvadą apie galimą paveikti prekybą tarp valstybių narių, Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 81 straipsnį.

Pirmosios instancijos teismas bankų apvalaus stalo pasitarimus nepagrįstai kvalifikavo kaip „labai sunkų pažeidimą“ Baudų nustatymo metodo gairių prasme. Jis neteisingai taikė gairėse nustatytus kriterijus, susijusius su pažeidimo sunkumu (pažeidimo pobūdis, konkretus poveikis rinkai, atitinkamos geografinės rinkos dydis), neatsižvelgė į tai, jog Komisija gali pasirinkti taikytinas priemones, bei galiausiai neatliko savo paties reikalaujamo bendro visų interesų įvertinimo.

Pirmosios instancijos teismas, priskirdamas RZB viso žemės ūkio kredito unijų sektoriaus rinkos dalis, padarė teisės klaidą. Taip jis savo tyrimo kriterijų nepagrįstai apribojo vien tik „akivaizdžiai“ nevienodu vertinimu kitų bankų atžvilgiu. Pilnam priskyrimui trūko būtino teisinio pagrindo.

Apeliantės teigimu, Pirmosios instancijos teismas teisiniu požiūriu klaidingai įvertino RZB bendradarbiavimą. Pažeisdamas negaliojimo atgal principą, jis taikė „didelės pridėtinės vertės“ kriterijų, neįvertino įvairaus RZB bendradarbiavimo indėlio savanoriškumo, klaidingai manė, jog pasikeitė bendradarbiavimo vertės įrodinėjimo pareiga, neleistina atmetė Bendrą informaciją apie faktus kaip netinkamą bendradarbiavimo formą ir klydo nelaikydamas RZB pripažinimo, kad bankų susitarimai turėjo antikonkurencinį tikslą, indėliu į bendradarbiavimą.

(¹) OL C 331, p. 29.

2007 m. kovo 6 d. Bank Austria Creditanstalt AG pateiktas apeliacinis skundas dėl 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo (antroji kolegija) sprendimo sujungtose bylose T-259/02 — T-264/02 ir T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją, susijęs su byla T-260/02

(Byla C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Apeliantė: Bank Austria Creditanstalt AG, atstovaujama advokatų Dres. C. Zschocke ir J. Beninca

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

- Visiškai arba iš dalies panaikinti 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą sujungtose bylose T-259/02 — T-264/02 ir T-271/02 (¹) bylos T-260/02 atžvilgiu;
- pripažinti 2002 m. birželio 11 d. Komisijos sprendimą byloje COMP/36.571 niekiniu ta dalimi, kuria jis susijęs su BA-CA;
- nepatenkinus pirmiau nurodytų reikalavimų, atitinkamai sumažinti ginčijamu Komisijos sprendimu BA-CA paskirtos baudos dydį;

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Savo apeliaciniu skundu apeliantė siekia, kad būtų panaikintas 2006 m. gruodžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas. Apeliantė nurodo nemažai motyvavimo trūkumų ir teisės bei proceso klaidų.

Apeliantė teigia, kad skundžiamas sprendimas be aiškaus pagrindo patvirtino Komisijos požiūrį, kad bankų apvalaus stalo pasitarimai turėjo neigiamų ekonominių pasekmių. Apeliantės manymu, skundžiamu sprendimu pažeidžiami įrodinėjimo proceso principai, nes buvo netinkamai suvokti ekonominės ekspertizės reikalavimai, siekiant įrodyti ekonominių pasekmių nebuvimą. Remiantis atlikta ekspertize, nustatant baudą neturėjo būti atsižvelgta į ekonomines pasekmes.

Apeliantė teigia, kad skundžiamame sprendime nebuvo atsižvelgta į Europos teismų nustatytus reikalavimus, susijusius su būtinybe sumažinti baudą dėl baudos dydį mažinančių veiksnių. Dėl šios teisės klaidos skundžiamas sprendimas neištaisė Komisijos vertinimo klaidos neatsižvelgti į valstybinių institucijų dalyvavimą bankų apvalaus stalo pasitarimuose ir į tai, kad apie šiuos pasitarimus visuomenė buvo plačiai informuojama bei jie buvo dokumentuojami, kaip į baudos dydį mažinančias aplinkybes.

Trečiuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė nurodo motyvavimo trūkumą, vienodo požiūrio principo pažeidimą bei kitas skundžiamo sprendimo teisės ir proceso klaidas kartu su Komisijos atliktu apeliantės indėlio į bendradarbiavimą įvertinimu.

Apeliantė teigia, kad vertinant bylos faktines aplinkybes ji bendradarbiavo su Komisija nuo pat pradžių. Visų pirma ji ankstyvoje proceso stadijoje išsamiai informavo apie bankų apvalaus stalo pasitarimus ir pateikė nemažai dokumentų, kurių pateikti ji neprivalėjo ir kuriuos — kaip tai nustatė Pirmosios instancijos teismas — Komisija naudojo savo ginčijamajame sprendime. Be to, apeliantė aiškina, kad ji atsiliepime į pranešimą apie kaltinimus pateikė faktinės informacijos, kuria, kaip tai taip pat buvo patvirtinta skundžiamame sprendime, Komisija galėjo remtis priimama ginčijamą sprendimą.

Kaip ir ginčijamajame sprendime, skundžiamu sprendimu dėl apeliantės visapusiško, naudingo ir įrodyto bendradarbiavimo bausmė nebuvo sumažinta. Tai yra neteisingas pranešimo apie bendradarbiavimą taikymas, pažeidžiantis vienodo požiūrio bei teisėtų lūkesčių principus. Be to, skundžiamas sprendimas savo išvadomis apie apeliantei paskirtos baudos dydį, dėl kurių apeliantė anksčiau neturėjo galimybės pateikti savo pastabų, pažeidžia apeliantės teisę būti išklaustyta.

(¹) OL C 331, p. 29.